

Cartes

A la caça del caçador

August Cervera Perpiñà. Begur.

Després d'un succulent esmorzar de forquilla a l'ermita de Fitor o els Metges, segons la zona que toqui, anirem a caçar caçadors!

Prepareu-vos -va dir l'agent de l'arracada, que amb un excés de zel o ànim recaptatori va pujar a peu per agafar-nos a tots.

Ara vindrem cada dia per vosaltres, ens ho han manat els de dalt de tot! -va exclamar l'altre, tot recollint l'escopeta d'un company que feia parada en un camí o corriol- la gran majoria són fets i mantinguts pel col·lectiu de caçadors dins de finques privades- després d'haver passat la placa reglamentària de batuda de senglar.

Amb el temps que fa que caço, mai havia tingut la sensació de ser el dolent de la pel·lícula amb tanta persecució com ara. No entenc res! Bé, ara entenc l'allau de robatoris que hi ha en granges, masos i fins i tot, quilòmetres de cablejat telefònic que falten en molts pobles. Deu ser feina d'un altre departament!

Tot i tenint un helicòpter, no s'adonen de res. L'únic que veuen són els caçadors que van tots vermellats i que s'identifiquen d'una hora lluny.

Molts caçadors ens hem plantejat plegar i ja anirem al pla, a ajudar el col·lectiu de pagesos a vigilar les granges.

Pd. Per cert, aquest estiu tindran molta feina a recollir senglars a la carretera, que ni amb llaços ni gàbies, no se'n surten. Ja aniran a fer batudes de nit als camps de blat de moro, pels camins i carreteres. Que tinguin bona caça!

L'atur a Catalunya

Andreu Moreno. Girona.

Acabar amb l'atur hauria de ser la preocupació número u en aquesta legislatura que comença a Catalunya. Un rècord de 650.000 catalans desocupats així ho exigeix. Fomentar polítiques actives d'ocupació, incentivar fiscalment la contractació de les empreses i dinamitzar el totalment ineficient Servei d'Ocupació català haurien de ser prioritaris. Però m'entristeix que l'atur no sigui ni de bon tros l'afany número u de Mas i els seus consellers. De fet, gairebé mai parlen de la desocupació com si no anés amb ells i l'únic que sembla preocupar-los, segons han declarat, és que els cursos i els llibres de formació dels aturats estiguin en català i no en castellà. Això és l'important: la llengua i no trobar feina? Potser a Catalunya necessitem polítics amb una mica més de sentit comú, menys malaltissament obsessionats per la identitat i més preocupats per la realitat.

Sorolls a Banyoles

joaquin durall. porqueres.

Benvolguts Senyors de l'Ajuntament del meu poble:

Els antiecològics sorolls de les petadores no s'acaben de solucionar a la urbanització Puig Surís de Banyoles. Cada vint minuts, els més variats sobresalts (per dissimular que no són trets de petadores) et pertorben durant tota la nit. Els causants són els pagesos veïns, (al costat d'indústries de fusta del voltant) sense consideració per ningú. Aquesta tortura antiecològica persistent, durant anys, és una vergonya per a l'Administració de l'època més moderna de la humanitat. De res serveixen les dissuasives falsedats consistorials que als altres veïns no els molesten els sorolls; però que, és clar, hi ha plaga de senglars...!

Us agrairia que aquest problema, d'anys, s'acabi definitivament. De mitjans i solucions no acústiques n'hi ha un ampli ventall. Posar-vos, d'una vegada, a favor de la justícia dels desprotegits, perquè qualsevol altra cosa semblaria laxitud administrativa. S'agraeix la bona voluntat dels Mossos que fan el que poden, però la seva ineficàcia és evident. Si segueixo sense poder dormir, enviaré aquesta carta a altres autoritats com podeu comprendre. Fins i tot al rei, per veure si em serveix d'alguna cosa i decideix caçar senglars en la urbanització

Puig Surís de Banyoles en lloc d'elefants a Botswana.

És una qüestió de sentiment

JOAN JANOHER I SADURNI. FORALLAC.

Com a mesura discreta, s'haurà de comptar amb la integració dels que han vingut de fora: doncs aquests tindran ara l'oportunitat de valorar el que representa Catalunya per a ells. Com a país d'acollida, s'esdevé una situació compromesa i prou aclaridora, de sentir-se ciutadans o no de la nostra terra; almenys els drets adquirits com a estadants, seran els propulsors d'afegir-se al col·lectiu imprescindible de voler entendre, el que mou la inquietud unànime de la societat.

Crec que s'esdevé una qüestió prou seriosa, del pensament escaient a la voluntat de decidir: no voldria pas caure al parany del deure personal de cadascú. Però si tindrà present, el factor integrador de la convivència; com a reconeixement al poble que va obrir les portes als seus avantpassats, sense voler entrar a l'interrogant dels dubtes o pressions que altres comunitats hi puguin influenciar. I només s'escau entendre, que tots sumen i també som importants.

Els sentiments s'han d'exterioritzar mitjançant les mostres de comprensió rebudes: essent aquest l'exponent més encoratjador, quan s'intenta assolir les prioritats més necessàries, per les llibertats. L'autoestima dels integrants vinguts d'arreu és la força de la integració total, sense aquest valor afegit res s'assoleix, i només la voluntat de sentir-se arrelats, ens obriran les portes de poder sentir-nos guanyadors, de la consulta a l'autodeterminació, que així sigui.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/01/04/cartes/598106.html?utm_source=rss